Ч. 11. Второк 16 (29) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — З Франциі. — Війна в полудневій Африці.)

Великий клопіт має правительство з президентурою посольскої палати. Против дра Фукса ведуть боротьбу згідно всі орґани лівиці, німецких радикалів і социялістів, але й він сам не хоче приняти вибору. Переговори з дром Катрайном не довели також до нічого, та й він сам не має охоти. З лівиці висувають знов кандидатуру ґр. Атемса, стирийского маршалка, але чеські і словіньскі часописи як попередними роками, так і тепер рішучо виступають против него. Кожда з трех великих партий не хоче приймати президентури і се зовсім зрозуміло, бо нема більшости парляментарної, на яку президент міг би уперти ся. Длятого звертають тепер бачність на найменше моравске середне сторонництво (3) і висувають ґр. Фетера фон дер Лілїє як кандидата. Narodni Listy знов доражують вибрати на місяць провізоричним президентом Поляка дра Вайґля, що буде президентом по старшиньстві. — Проявляють ся тепер знов змаганя до розширеня німецкого з'єдиненя, яко найпевнійшого заборола Німців в Австриї. Др. Баерлє в Ostd. Rundschau промавляє за втягненем також католицко-німецкого сторонництва до з'єднаня, а за сим заявляє ся і др. Скедль, буковиньский Німець.

Gazeta Narodowa з суботи доносить: Вчера відбула ся вступна нарада кількадесятьох польских послів до ради державної. Наради були довірочні а порушено в них найважнійші краєві справи. Рішеня очевидно не було ніякого полишаючи его повному Колу польскому а тій нараді падано більше інформацийне значінє з огляду на нововибраних послів. Принципіяльно заявлено ся лише за тим, щоби парлямент зробити спосібним до праці і задержати собі поки що політику вічливої руки. — „До Now-oi Reform-и доносять з Відня: Посли сторонництва людового, Стояловці і п. Брайтер не хотіли приймити жертвуваних їм місць на лавах в Палатї посольскій побіч представителів польского Кола. Супротив того 9 послам віддано місця віддалені від місць польского Кола, побіч Словінців.

Як звістно новий французкий міністер війни ґен. Андре заводить тепер у французкій армії нові порядки, котрі стрічають ся з невдоволенем не лиш у Франциї, але і за єї границями, іменно в Росиї. Між иншими засуспендував той міністер ґен. Жельна де Бурґонь за промову в обороні Єзуїтів. В тій справі забрав тепер голос бувший міністер війни ґен. Ґалліфе і оголосив лист в часописи Gaulois, в котрім між иншими пише: Пенсионований ґенерал Желян, що був незвичайно люблений в армії, міг бути уважаний в будучности за начального вожда. То чоловік обовязку, повний пожертвованя, правдивий християнин. Жалїю над усуненем того воїна, що громадив в собі всї надії нашої кінноти. — Той лист викликав велике враженє, кількох ґенералів як Ферісіон, Фроне і инші солїдаризують ся в часописи Liberté з поглядами ґен. Ґалліфета. Та справа буде без сумніву порушена в парляменті.

В полудневій Африці Бури не дають ся і чим раз сьміливійше напирають з усіх сторін на Анґлійців та доходять аж під головні міста обсаджені анґлійским войском. І так н. пр. доносить Бюро Райтера з Преториї під днем 24 с. м.: Вчера виїхав з Преториї в напрямі до Міддельбурґа поїзд зелізничий, в котрім їхав льорд Кіченер з войском. Панцирну льокомотиву, котра була перед поїздом висадили Бури коло Бальморалю динамітом у воздух. Коли надїхав поїзд появили ся Бури і напали на него. Однако Анґлійці відперли їх, завдаючи їм значні страти. Анґлійці не мали страт. — В місцевости Девондаль забрали Бури дня 21 с. м. цїлу анґлійску полїцию до неволї. — Коло Фуртенестріме над рікою Валєю висадили Бури зелїзничий віядукт у воздух і забрали один воєнний поїзд. В наслїдок знищеня того віядукту перервано головний анґлійский зелїзничий шлях, що веде до Капштадту, куди довожено армії Кіченера оружиє і мунїцию.

Новинки.

Львів дня 28 січня 1901.

— **Товариство руских ремісників „Зоря"** у Львові устроює Концерт в 40-ві роковини смерти незабутого кобзаря Тараса Шевченка, котрий від-

---

1)

ДІД АРХИП і ЛЬОНЬКА.

(З російского — Максима Горкого.)

Дожидаючи порома, поклали ся оба в тіни виставочої скали, і глядїли в рвучі, мутні филї шумячого у їх ніг Кубаня. Льонька задрімав, але дїд Архип, що чув в груди глухий, тяжкий біль, не міг спати. Від темно-бурої землї ледве відбивали ся їх обдерті, скорчені стати, як дві нужденні купки, з котрих одна була трохи більша від другої. Їх запорошені лиця, утомлені і опалені від сонця, мали таку саму краску як темно-бурі лахи, що вкривали їх тіло.

Дїд Архип простяг своє довге костисте тїло півперек тонкої смуги піску, що як жовта стяжка тягнула ся вздовж берега, між скалою а рікою. Дрімаючий Льонька, малий, хирлявий, звинений як обарінок, подобав в своїм лохмітю на криву, відломану галузу, дїд же був як старе, засхле дерево, занесене сюди студеними, бистрими филями, і викинене на берег. Підперши рукою голову, глядїв на другий берег, залитий сонїшним сьвітлом, і лиш скупо порослий лозиною, з котрої виглядав чорний край порома. Сумно і пусто було довкола. Сїра смуга дороги вела від ріки в глубину степу; немилосердно проста і суха була та дорога, і то наповняло дїда сумом і непевностию. Его мутні, запалені очи, з червоними, напухлими повіками, мигали неспокійно і жалібно, а его поморщене лице дрожало від утоми і болю. Від часу до часу легко покашлював, і кидаючи печаливі погляди на внука, закривав уста рукою. Сухий, давлячий кашель спонукав дїда підняти ся, і витискав з его очий великі сльози.

Крім его кашлю і легкого шуму филь не чути було на степі нї одного голосу; безконечний, темно-сїрий, спалений від сонцем, простягав ся по обох боках ріки. Лиш цїлком далеко на овидї, ледве видний для ока старця, филював розкішний, золотий пшеничний лан, котрий ярко обливало ясне сонїшне сьвітло. Три стрункі тополї остро зарисовували ся в далині; они, здавалось, то більшали, то меншали, а небо і пшениця колисались, піднимались в гору і опадали, аж нагле всьо щезло за сияючою, срібною воздушною заслоною. І та сьвітяча, зрадлива заслона, що деколи прилїтала здалека аж до самого берега ріки, немов би була сама рікою, або нагле звисала з неба, чиста і спокійна як оно само, здавалось хотїла відсьвіжити сонїшним жаром палений степ. Але й она зникла.

Як Великорос, що ще нїколи не був в степі, а тепер, голодом загнаний, спинив ся аж тут, не знав дїд Архип тих явищ природи. Він протирав собі очи і гадав з тревогою, що спека в степі може его позбавити послїдної сили зору, так як позбавила его послїдних сил в ногах, що вже не могли перебігти трийцять верстов одного дня, так як колись в рідним краю, і на силу ледве могли уйти половину тої дороги.

Нинї було єму дуже погано, дуже тяжко на серци. Він чув, що вскорі умре; а хоч гадка про смерть цїлком его не страшила, бо бачив в ній лиш природну конечність, то однако рад би був заснути на віки далеко звідси, в своїй орлєдскій ґубернії; до того дуже его мучила журба о внука. Що буде з Льонькою?.... То питанє завдавав собі кождого дня, і при тім немов би що в нїм стискало ся, студенїло; так погано, так недобре робилось єму, що він радби був сейчас вернути до Росиї.

Але відтак прийшов єму на гадку Крим, голі степи, неприв'ітливі, безсердечні люди, їх великі пси, хижі, люті Татари і кілька пригод, які їм лучили ся в Тамани, де о малий волос не вкинули его і Льоньку до вязниці. А відтак — далеко до Росиї іти, він не мав би сил, денебудь по дорозї упав би і помер. Тут над Кубанем давали щедрі милостинї; населенє тут богате, хоч трохе потяжке і хитре. Они не люблять жебраків, бо самі богаті.

Може удасть ся єму для Льоньки що иншого придумати; для него, сироти, було всьо одно чи жиє тут чи в Росиї. І поглянувши заплаканими очима на внука гладив дїд своїми дрожачими руками обережно его голову. Льонька поруши ся і поглянув на него своїми великими, голубими очима, котрі не мали в собі нїчого дитинячого, поважно і задумчиво. Ті очи видались ще більші в его худім вісповатім лици з тонкими, безкровними устами, попуканими від спеки і степового вітру та кінчастим, тоненьким носом.

— Чи вже іде? — спитав, прислонив рукою очи і поглянув на ріку, що відбивала ярко сонїшне проміне.

буде ся в недїлю дня 3-го н. ст. лютого с. р. у великій сали „Народного Дому“ у Львові при ласкавій участи п. Александра Мишуги, артиста-сьпівака оперового. Початок о годинї 6 вечером. Програма: 1) Rossini: Увертура до опери „Wilhelm Tell“ відограє муз. 80 п. п. — 2) Вступне слово. — 3) В. Матюк: До рускої пісни, виконає муж. хор тов. „Зоря“. — 4) *** Народні пісні, відсьпіває п. Алекс. Мишуга. — 5) Зарицкий: Вінок народних пісень на цитру — відограють члени 1-шого львівского клюбу цитристів. — 6) Кумановский: Вязанка народних пісень (Ой на горі жито) відсьпіває мішаний хор тов. „Зоря“. — 7) Шевченко: Лічить у неволї, декламация, вигол. п. О. Луцикова. — 8) Р. Ганинчак: До пісни, сольо сопранове в супроводї фортепяна, відсьпіває п-на А. Огродниківна, учениця сольової школи п. Висоцкого. — 9) Щуровский: Козак з опери „Богдан Хмельницкий“, відограє муз. 80 п. п. — 10) Дума народна, на Тарасовій могилї, що стане вірно відтворена на естрадї, відсьпіває українській лірник. — 11) Robandi: Alla stella confidente, квартет з елегією, відограють члени 1-шого Львівского Клюбу Цитристів. — 12) Шевченко—Топольницкий: Хустина, виконає міш. хор тов. „Зоря“ в супроводї оркестри 80 п. п. — Цїни місць: Фотель 2 кор. 40 сот., крісло в перших рядах 1 кор. 40 сот., в дальших рядах 80 сот. Вступ на салю 60 сот. — Білетів дістати можна: в Тов. „Зоря“, Краківска 17.; Тов. „Руска Бесїда“, Ринок 10. і в склепі „Народної Торговлї“, Ринок 36, а вечером при касї.

— **Концерт спацеровий** (себ-то по нашому концерт з проходом), устроює „Станиславівский Боян“, в честь памяти буковиньского кобзаря Руси-України, Осипа Юрия Федьковича, в четвер, дня 7. н. ст. лютого с. р. в Станиславові, в сали товариства ім. Монюшка, зі слїдуючою програмою: 1) Вступне слово — виголосить п. Рубчак. — 2) І. Лавровский: „Чом річенько домашная“ — відсьпіває мішаний хор Бояна. — 3. Ф. Шуберт: „Марш героїчний“ відограє здвоєна камерна музика Бояна. — 4) О. Ю. Федькович: Декламация — „Сонні мари“ з ілюстрацією музики укладу Д. Січиньского і Р. Зарицкого, виголосить панна Г. — 5) О. Федькович — О. Нїжанковский: „Гуляли“, відсьпіває мужеский хор Бояна. — 6) Н. Лисенко: терцет з „Різвяної Ночи“ в супроводї фортепяну — відсьпівають пп. Н. С. і о. С. — 7) І. Лавровский: „Красна зоре“ — відсьпіває мужеский хор Бояна. — 8) Р. Шуман: „В гущавині лїса“ — відсьпіває мішаний хор в супроводї камерної музики. — По виповненю програми відбуде ся Вечер з танцями, при звуках міскої оркестри. — Стрій для Пань народний або вечерковий, для Панів балевий. — Вступ лише за запрошенями — Білет вступу на салю (на концерт і вечерок) від особи 3 корони. Льожа І. і Х. по 12 К., прочі по 10 К. Фотель бальконовий 4 К., ґалерія 3 К. — Білетів вчаснїйше можна дістати в торговли п. Дуткевича, а в день концерту, від години 6. вечером, в касї театральній. — За Видїл і Комітет: *М. Чорненька, Л. Гузар, Р. Зарицкий, Ю Гаврилівна, Э Якубович*

— **О. Йосиф Витошиньский,** парох і совітник консисторский в Денисові, упокоїв ся дня 24 с. м. в 63 роцї житя і 37 сьвященьства. Покійний був незвичайно дїяльним патріотом і поклав великі заслуги, особливо для села, в котрім працював. Єго заслугою є економічний і моральний стан Денисова, ударяючий в очи зараз при в'їздї в село. Славно знані від давна є хор і орхестра денисівских селян, що пописували ся при ріжних нагодах, навіть і в подальших містах. Покійний удержував у себе якийсь час навіть школу для таких, що хотїли опісля учити нотного сьпіву і заводити хори по селах. Але здоровлє від довшого часу вже не служило покійному, так, що він був змушений глядати поправи здоровля по купельних місцях. — В. Є. П!

— **Вісти з Угорскої Руси.** Угорске Мінїстерство рільництва завело для Мармарошчан курси домашного промислу: в місяцях грудни і в сїчни в Вишиві і Домбові, на лютий і марець в Петрові в Довгополи, а в цьвітни і маю в Фаркашрейтї і Кевешлїґетї. Те саме мінїстерство закупило у Франциї 600.000 сливових деревець, котрі родять славні сливки, і одна часть тих деревець буде засаджена коло Ужгорода на 10 ютрах землї, аби і Русини з того скористали. — Епископ мукачівский Юрий Фирцак купив від міста Ужгорода (Унґвара) для епископства мукачівскої епархії посїлість із 106.364 ютрів землї. — Як відомо, під конець 1900 р. настав серед руских селян Мармарошчини рух еміграцийний до Бразилїї. Пештеньска „Недїля“ пише, що з одного села виемігрувало 150 душ. — Дня 25 н. ст. грудня 1900 помер в 81 роцї житя о. Александер Павлович, угореко-руский поет, совітник консисториї, декан і парох в Свиднику.

— **Населенє міста Львова** після дотеперішного вислїду сегорічного спису виносить не вчисляючи войскової залоги 141.775 осіб, т. є. о 22.123 більше як в роцї 1890. Разом з войском числить Львів до 150.000 мешканцїв.

— **Женьский Інститут Руского товариства педаґоґічного у Львові** (ул. Сави ч. 3) пошукує учительки. Зголошувати ся письменно треба зараз, а найпізнїйше до 2-го н. ст. лютого. Кількалїтна практика учительска була би пожадана. Інститут дає цїле удержанє і нагороду грошеву після умови.

† **Джузеппе Верді,** славнозвістний композитор, автор многих опер, між иншими „Трубадура“, „Ріґолетта“ „Травяти, „Аіди“ і ин., помер нинї в ночи в 88-ім роцї житя. Похорон Вердіого відбуде ся на кошт держави. У всїх італїяньских містах з причини смерти славного композитора повивішувано жалібні хоругви.

— **Курс науки нотного співу** і доповненя дяківства відкриває з днем 1 лютого с. р. Ігнатий Полотнюк в Станиславові. Порозуміватн ся можна лично або листовно.

— **Напад на циганів.** В селї Ізбах, ґрибівского повіта, замешкалім Русинами, осїла кілька циганьских родин і безпощадно крали дерево з лїса ерекционального, за що тамошний парох робив їм докори. Невдоволені цигани напали на пароха і прозиваючи его „чорним псом“ і пр. грозили єму смертию. Се обурило парохіян, котрим і так господарка циганьска надоїла. Отже зібралось їх чотирнайцять під проводом війта, а випивши на відвагу, напали на циганів, прогнали їх, хату зруйнували, а площу, на котрій стояла хата, заорали, аби й слїд по циганах загинув. За те відповідали перед судом в Новім Санчи, котрий засудив всїх на кару від двох до пять тиждпїв вязницї.

— **Відважний злодій.** До касарнї служби зелїзничої в Станиславові закрав ся дозорець зелїзничих телеграфів Людвіґ і витягнув спячому там машинїстови золотий годинник та й вже добирав ся до готівки, але машинїст пробудив ся, спіймав злодїя, а хоч той боронив ся бритвою, передав его в руки справедливости.

— **Заслуга зелїзничого будника.** „Свобода“ доносить: Дня 17-го с. м. стала ся в Креховичах така пригода: Там возять через рампу дрова з лїса до фабрики. Рампа належить до будки ч. 43 і віддалена від будки о 400 метрів. З будки навіть не видко добре до рампи, бо в тім місци шлях зелїзницї мiцно закручений. Отже дня 17-го с. м. одному чоловікови, що возив дрова, поломили ся за рампою сани так, що колода, на 22 метрів довга, лишилась на шинах. Стало ся се в тій хвили, коли будник вже обійшов був свій шлях. Коли дзвінки вже вибили на знак, що надходить поїзд, будник вибіг на рампу і доглянув дерево; а була вже 8 година вечером. Він скочив живо до дому по сокиру, перерубав колоду і кинув у рів. В чотири мінут опісля переїхав особовий поїзд, розуміє ся, без перешкоди. Будник сей називає ся Олекса Кирилюк.

— **Заведена надія і смерть.** З Атин доносять про слїдуючу сумну подію, яка на саме Різдво приключила ся на острові Порос. Там жила одна стара вже жінка, котра мала одного однї-

---

— Ще нї, стоїть. Та й чого єму тут? Нїхто не кличе, то й стоїть — відповів Архип поволи і все ще гладив голову внука. — Ти трохи дрімав?

З неозначеним рухом голови простяг ся Льонька на піску. Оба мовчали.

— Як би я умів плавати, то скупавсь би — замітив Льонька, не відвертаючи очий від ріки. Єго голос був дивно глухий і беззвучний.

— Яка рвуча та ріка! У нас нема таких рік. Чому она так біжить? Немов би бояла ся, що прийде за пізно.

Льонька відвернув ся з невдоволенєм. Дїд трохи подумав, відтак сказав:

— Знаєш що? Здоймім поясн, звяжем їх разом, я привяжу їх тобі до ноги і ти лїзь у воду та купай ся.

— Ну! — відповів Льонька поволи — що ви задумали? А як я вас потягну з собою і ми оба потопимо ся?

— То правда, він міг би мене потягнути за собою. Ади, як шумить, як вода прибуває. То весна шле воду. Зле на сїно, а тут довкола нїчого лиш сїножати.

Льонцї не хотїло ся говорити і він на замітки дїда нїчого не відповів. Взяв суху грудку землї в руку і розтер єї з поважним видом на порох.

Дїд задумчиво споглядав на него.

— Адїть — сказав Льонька тихо і беззвучно, кидаючи порох у воздух — то земля, я взяв єї в руки розтер і з неї зробив ся порох, тепер з неї маленькі, ледве видні зернятка.

— Ну і що дальше? — спитав Архип, закашляв і поглянув крізь сльози, які заступили єму очи, у великі, сухі, сьвітячі очи внука і в его марне лице. — На що то робиш? — додав викашлявши ся.

— От так — сказав Льонька хитаючи головою і вказуючи рукою на ріку. — Яка то ріка! І кілько то над нею всякої всячини набудовано! Кілько міст ми оба перейшли! Страшно! І кілько всюди людий.

А що не міг своїх гадок висказати словами, роздумував мовчки дальше і розглядав ся довкола.

Дїд також мовчав, а вкінци сказав лагідно присуваючи ся до внука:

— Мій ти малий, розумний хлопче! Правду кажеш, всьо порох. Міста, люди і ти і я — всьо порох! Ах Льонька, Льонька! як би ти умів читати і писати, куда би ти зайшов! Ти як дорослий, про всьо думаєш. Ти мій голубе, моя зазулько! Що з тебе буде!

Дїд притиснув кріпко голову внука до себе і поцїлував єї.

— Дайте спокій! — сказав Льонька, вириваючи свою біляву голову з дрожачих рук зворушеного старця. — Що ви кажете, порох? Міста і всьо?

— Так Бог велїв, голубчику. Всьо єсть землею, а земля то порох. І всьо на ній минає. Так. І тому мусить чоловік в покорі і в труді жити. А я незабаром помру — додав з жалем. — Куди ти тодї без мене дїнеш ся?

Льонька вже нераз чув то питанє з уст дїда і оно було єму противне; не любив над тим думати. Тому відвернув ся мовчки, вирвав стебло трави, взяв его в губу і почав гризти.

Але то була слаба сторона дїда.

— Чогож мовчиш? Що з тобою буде, як мене не стане? — спитав тихо, нахиляючи ся над внуком і покашлюючи на ново.

— Ви вже тілько разів о тім говорили — відповів Льонька розсїяно з невдоволенєм, глядячи на дїда косом. Він не любив таких розмов, бо они найчастїйше кінчили ся суперечкою. Дїд любив широко розповідати о своїй смерти. Спершу Льонька уважно єму прислухував ся, бояв ся і плакав, коли погадав на своє сирітство; але згодом охляв і прийшла у него розвага: він не слухав бесїди дїда і думав свої думки.

Коли дїд то замітив, гнївав ся і казав що Льонка дурний, не любить єго, не уміє цїнити єго заходів, а навіть так далеко посунув ся, що закидав Льонцї, немов би він бажав єго смерти.

— Кажу тобі, ти ще дурний! Ти не розумієш твого житя. Кількож тобі лїт? Лише одинайцять. І слабовитий ти, не годен робити. Куди ти підеш? Ти гадаєш, що добрі люди тобі поможуть? Ба, коби ти мав гроші, помогли би тобі, то правда. Але збирати милостинї, то й для мене, старого чоловіка, не велика приємність. Перед кождим гнути ся, кождого просити, а они лають, сварять а деколи набють і проженуть. Гадаєш, що они уважають жебрака чоловіком? Нї, нїколи! Я вже десять лїт так ходжу — я то знаю! У них кусник хлїба такий вартний, якби то було тисяч рублїв. Правда они дають, але гадають, що за то отвирають ся для них райскі двері. Знаєш чому они властиво дають? Аби свою совість заспокоїти, тому, дитино, але не з милосердия. Они кинуть тобі шматок хлїба, аби не встидали ся, що самі єго їдять. Ситий чоловік то дика зьвірина,

сенького сина. Минуло вже було 32 літ, як она его послїдний раз бачила. Тимчасом він в Хінї знайшов щасте, доробив ся там маетку, оженив ся, а навіть в послїдних часах дістав був якесь відзначене. Старенька мати дуже втїшила ся, коли дістала лист від сина з Хіни, що він з жінкою і дїтьми приїде до неї на різдвяні сьвята. Цїлий остров довідав ся о тім щастю матери. В хатї пороблено порядки і украшено ей на приняте для так любого і давно невиданого гостя та его родини. Мати нетерпеливо дожидала сина і коли вже було близько Рідзва, виходила що дня до порту дивити ся, чи не приїхав ей син. На кождім чужім пароходї, що заплив до порту, звідувала ся, чи нема ей сина. Замість сина прийшов на сам сьвятий вечер лист від него, в котрім він писав, що не може приїхати, бо інтереси его здержали. Старенька мати не уміла читати і казала відчитати собі лист. Коли почула, що син не приїде, так тим дуже згризла ся, що в однїй хвили впала на землю нежива.

— **Страшна буря** лютила ся на норвескім побережу. Коло Тремзи, на Льофотах, в Трондгемі, Алезунд і Берген наробила буря страшенної шкоди. В Гери згинуло підчас бурі 34 мужчин і одна жінка. Вихор нагнав з моря таку страшенну, як величезна гора филю, котра розвалила і забрала з собою 8 домів. В портї потонуло 60 людий. Коло острова Тітран, що лежить самотний на мори на захід від Трондгем, зібрало ся було кількасот рибаків, але доси нема звістки, що з ними стало ся; есть загальна обава, чи не приключило ся їм подібне нещасте, яке стало ся було у вересни 1899 р. коли то коло того самого острова утопило ся звиш 100 рибаків.

— **Надіяв ся дїд на мід....** Таке в нагаданій приповідцї лучило ся сими днями і трийцять грецким родинам на острові Кипрі. В Атинах жила якась стара жінка, що зайшла туди з Кипру і мимо того, що була богата, заробляла все ще тим способом, що після грецкого звичаю запалювала на гробах на міскім кладовищи сьвічки. Она жила дуже скромно і складала гроші, а коли недавно тому померла, то в ей роднинім селї розійшла ся чутка, що она лишила не менше лиш 32.000 червінців, котрі записала по рівній части всїм своїм близшим і дальшим своякам. Можна собі подумати, яка настала радість межи свояками, котрі доси жили у великій нуждї, а многі з них навіть через цїле свое житє не мали ще в своїх руках золотої монети. Они всї позапозичували ся і вибрали ся числом 30 людий в дорогу до Атин по спадщину. Тут показало ся, що померша була дїйстно богачкою, але всї свої гроші порозпозичала так, що навіть не брала на то ніякого письменного доказу анї не записувала, кому позичила. Бідні спадкоемцї, що надїяли ся на гроші як той дїд на мід, мусїли лягати без вечері спати — не мали навіть з чим до дому вернути і мусїли ходити по хатах та жебрати на дорогу.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 28 січня. „Правіт. Вестнік" доносить, що в Манджуриї коло міста Нінґута появили ся шайки розбишаків т. зв. хунгузи. Вислане войско розбило цїлу шайку. Богато хунгузів погибло, між ними Ваншальтін, що в цїлім тім окрузї був пострахом спокійного хіньского населеня.

Відень 28 січня. Бувший президент палати послів др. Фукс і презес польского Кола п. Яворский відбули в суботу довшу конференцию з президентом мінїстрів дром Кербером.

Петербург 28 січня. Цар і царова з дїтьми повернули з Ливадиї.

Претория 27 січня. Бюро Райтера доносять: Мирова комісия Бурів вислала до ґен. Людвика Боти запитане, чи готов приймити відпоручників комісиї і займити ся справою мирових переговорів.

Льондон 28 січня. Король Едвард іменував цїсаря Вільгельма маршалком анґлїйскої армії. Князь Консар доручив вчера цїсареви меч маршалка.

Надіслане.

ему не жаль голодного, бо він не знає голоду. То вороги, ситий і голодний, на віки буде один другому тернем в оцї, тому то й не може бути аби они мали милосердие, аби розуміли ся.... ситий голодного не знає.

Дїд розворушив ся від неприязни і журби; его уста тремтїли, а мутні очи клипали скоро червоними повіками і зморщини на пожовклім лици ще острійше зазначили ся.

Льонька не любив коли дїд так розворушив ся; він бояв ся его.

— Тому питаю ся, що зробиш ти на сїм сьвітї? Ти, слабосильна дитина, а сьвіт як дикий зьвір. — Він тебе відразу зїсть, а того я не хочу; я тебе, дитинко, так люблю. Я лиш тебе одного маю, а ти лиш мене. Як я можу умирати? Не можу, не можу тебе самого лишити — у кого? Господи, чому не змилуєш ся над рабом твоїм. Не можу нї жити, нї умирати, бо дитина — я мушу еї хоронити. Сїм лїт носив я его на моїх старих руках — Боже допоможи!

І дїд став плакати, опустив голову на тремтячі колїна, а его плечі судорожно здрогали від хрипкого плачу, що тяжко і перівномірно добував ся із хорої груди.

Скоро плила ріка, еї филї бились о берег, немов би своїм плюскотом хотїли приглушити плач старого. Весело усьміхало ся безхмаре небо і лило пекучу жару на неспокійні, мутні филї.

— Годї, дїду, не плачте — сказав Льонька остро відвернувши голову; відтак обертаючись з насупленим чолом до старця додав: — Атже ми вже о тім говорили. Я не пропаду. Піду де до якої гостиницї...

— Они убють тебе! — застогнав старець крізь сльози.

— А може й не убють. А тодї — говорив з жаром — що тодї? Тодї піду своею дорогою; я не такий дурний, не дам себе кому не будь зловити.

Але тут нагле перестав, помовчав хвильку надумуючись і відтак тихо сказав:

— Відтак піду до монастиря.

— То булоби добре — відповів дїд урадований і знов почав корчити ся під нападом томлячого кашлю.

Над їх головами озвав ся голос і скрип колїс.

— Да—вай! Да—вай! — поніс ся голосний крик, що аж воздух задрожав.

Оба подорожні здрігнули і вхопили за свої торби і цилицї.

З голосним скрипотом надїхав дорогою віз на двох колесах. У возї стояв козак. Закинувши голову з насуненою на ухо великою баранковою шапкою, готовив ся до нового крику. Отворив широко уста, втягаючи у свої дужі груди воздух; білі зуби ясно блищали з шовкової рами чорної бороди, що сягала аж до очий. З під розпятої сорочки видко порослу волосем і опалену грудь. Его велика, кріпка стать, як і стать великого, товстого коня, високі з грубими ободами колеса, всьо вказувало на ситість, силу, здоровлє і сьвідомість того всего.

— Да—вай!

Дїд і Льонка здоймили шапки і низько поклонили ся.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берготету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брукович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня. Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).